

Introducere:

Regulamentul de ordine interioară al Bisericii Penticostale BetelCoslada	3 - 14
Doctrina Bisericii Penticostale	15 - 20
Responsabilitățile membrilor	21 - 26
Cultul Penticostal Biserica Lui Dumnezeu Apostolică Penticostală din România Mărturisirea de Crediță	27 - 50

REGULAMENTUL DE ORDINE INTERIOARĂ AL BISERICII PENTICOSTALE “BETELCOSLADA”

CAP. 1. BISERICA LOCALĂ

Art.1. Biserica locală Betelcoslada are calitatea de membru fondator al Uniunii Bisericilor Penticostale Române din Spania (U.B.P.R.S.)

Art.2. Acceptă, susține și împărtășește pe deplin, Mărturisirea de Credință a Cultului Creștin Penticostal și Statutul de organizare al U.B.P.R.S.

Art.3. Prezentul regulament este specific bisericii penticostale Betelcoslada și nu se dorește impunerea aplicării acestuia, într-o altă biserică din cadrul U.B.P.R.S.

CAP. 2. MEMBRII

Art.4. Este membru cu drepturi depline al bisericii, persoana care, în urma mărturisirii sincere și a pocăinței, și-a predat viața Domnului Isus, prin botezul în apă în cadrul bisericii penticostale Betelcoslada.

Art.5. Credincioșii care solicită să fie primiți ca membrii, trebuie să completeze un formular tip și să prezinte o adeverință de membru cu caracterizarea corespunzătoare, din partea conducerii bisericii unde au fost membrii pentru ultima dată.

Art.6. Pot deveni membrii și credincioșii din bisericile Baptiste sau Creștini după Evanghelie, în condițiile art.5, dacă vor cunoaște, vor adopta și vor respecta doctrina bisericii penticostale, fără să încerce prin predică, îndemnuri, sfaturi sau orice alte mijloace, să contravină doctrinei penticostale, atât în cadrul serviciilor divine cât și în afara lor, (cercuri restrânse, prietenii de familie, întâlniri, etc.), promovând astfel tulburare sau dezbinare în sânul bisericii.

Fără a pretinde că doctrina bisericii penticostale este mai bună sau superioară doctrinelor celorlalte biserici evanghelice, considerăm că fiecare credincios care a ales de bună voie să fie membru al bisericii

pentecostale Betelcoslada, are obligația să respecte necondiționat doctrina și mărturisirea de credință a acestei biserici. În caz contrar, fiecare credincios are deplina libertate să-și aleagă acea biserică în care se regăsește ca mădular din trupul Lui Hristos.

Art.7. Se poate obține calitatea de membru pentru o perioadă limitată de timp, în urma solicitării și completării unui formular tip de acest fel, pentru credincioșii care știu cu certitudine că nu vor rămâne mai mult de un an în biserica Betelcoslada. Ei vor beneficia de asistență spirituală și acte de cult, fără însă drept de vot sau dreptul de a fi numiți în slujbe bisericesti și vor fi obligați să se achite de contribuția financiară lunară stabilită la nivelul bisericii. Statutul de membru pe o perioadă limitată de timp se poate obține pentru cel mult 18 luni.

Art.8. Nimeni nu poate fi membru al bisericii Betelcoslada și în același timp, membrul unei alte biserici.

Art.9. Primirea noilor membrii se face trimestrial și vor fi prezentați în fața bisericii.

CAP. 3. APARTINĂTORII

Art.10. Sunt considerați aparținători ai bisericii Betelcoslada:

a) copiii nebotezați din cauza vârstei necorespunzătoare, ai familiilor membre ale bisericii.

b) persoanele care frecventează în mod regulat serviciile divine și și-au exprimat dorința de a fi botezate.

Art. 11. Nu se vor considera aparținători ai bisericii Betelcoslada, acele persoane, care în ciuda faptului că frecventează în mod regulat serviciile divine, refuză să se boteze.

Art. 12. Nu vor avea statut de aparținători, persoanele care, fiind deja botezate în apă după principiul biblic, nu vor să devină membrii ai bisericii.

Art. 13. Aparținătorii nu beneficiază de drepturile de membru.

CAP. 4. PIERDEREA STATUTULUI DE MEMBRU

Art. 14. Prin retragere voluntară.

Art. 15. Dacă la încheierea anului fiscal (luna decembrie), nu are plătită contribuția lunară corespunzătoare pe cel puțin 6 luni și nu a înștiințat în scris conducerea bisericii, despre motivul și imposibilitatea achitării acesteia.

Art. 16. Prin excludere datorită următoarelor cauze :

- a) trăirea consecventă în imoralitate sau alte păcate care atrag prejudicii bisericii Betelcoslada și lucrării Lui Dumnezeu.
- b) răspândirea învățăturilor mincinoase, nefondate biblic sau care contravin doctrinei pentecostale, precum și a practicilor nebiblice.
- c) provocarea dezbinărilor în biserică, prin bârfă, clevetire, vorbiri de rău sau zvonuri neadevărate, cu scopul împlinirii intereselor personale, în obținerea unor poziții de influență sau slujbe bisericesti.
- d) nesupunerea față de conducerea bisericii și nerespectarea prezentului statut.

Art.17. Absența voită și dezinteresată de la serviciile divine pe o perioadă mai mare de 6 luni, duce la autoexcludere.

Art. 18. Absența involuntară și motivată de la serviciile divine, pe o perioadă mai mare de 6 luni, va avea drept consecință, doar pierderea dreptului de vot și numirea în slujbe bisericesti, pe o perioadă de 12 luni, de la reimplicarea permanentă în viața bisericii. Motivul absenței trebuie comunicată în scris conducerii bisericii.

Art. 19. Prezența inconstantă voluntară sau involuntară, de la serviciile divine, pe o perioadă de până la 12 luni, conduce la pierderea dreptului de vot și numirea în slujbe bisericesti. În urma unei analize atente a fiecărui caz în particular, comitetul bisericii, poate proceda la retragerea tuturor drepturilor de membru pentru alte 6 luni. Dacă se persistă în aceeași atitudine, la sfârșitul celor 6 luni se va anula calitatea de membru prin excludere. Excepție fac doar acei ce nu pot asista la serviciile divine, din cauza vârstei înaintate sau a unor îmbolnăviri grave.

Art. 20. Toate hotărârile conducerii bisericii referitoare la acest capitol, vor fi transmise în scris celor în cauză și vor fi consemnate în procese verbale.

CAP. 5. CONDUCEREA BISERICII

Art.21. Biserica pentecostală Betelcoslada, este condusă de păstorul ei, ales prin vot secret și este ajutat de comitetul bisericii, de asemenea ales prin vot secret în cadrul Adunărilor Generale.

Art. 22. Păstorul bisericii este ales pe o perioadă nelimitată de timp. Totuși el poate fi pus din nou înaintea Adunării Generale pentru acordarea votului de încredere, în cazul în care 50% + 1 din membrii comitetului vor cere acest lucru, printr-o scrisoare adresată păstorului și Comitetului Executiv al U.B.P.R.S. Această cerere trebuie să fie motivată de un comportament nepotrivit și discutabil al păstorului bisericii.

Art.23. Păstorul bisericii trebuie înlăturat din slujbă în cazul uneia din următoarele situații :

- a) Predicarea și susținerea unor învățături mincinoase.
- b) Nerespectarea doctrinei pentecostale a bisericii Betelcoslada.
- c) Dovedirea unei vieți imorale (flirturi, insinuări senzuale, relații sexuale ilicite, etc.)
- d) Practici financiare nejustificate (furtul de bani, evaziune fiscală, însușirea bunurilor patrimoniale, etc.).

Art.24. Dacă păstorul bisericii este învinuit de un comportament nedemn slujirii sale, cel care face această învinuire trebuie să-și prezinte acuzațiile pe baza dovezilor și a cel puțin doi martori, în fața comitetului bisericii, care în urma unei analize minuțioase a cazului respectiv, va vota în secret dacă păstorul este vinovat sau nu.

Dacă 50% + 1 din comitetul bisericii îl găsesc vinovat, atunci acest lucru se va comunica în scris păstorul și Comitetului Executiv al U.B.P.R.S. Apoi se va convoca Adunarea Generală a bisericii Betelcoslada în prezența unui delegat din partea executivului U.B.P.R.S., care va coordona respectiva adunare. În urma expunerii celor întâmplare, se va proceda la votul secret pentru evaluarea păstorului. Adunarea Generală va decide prin votul ei, continuarea sau întreruperea slujirii păstorului. Pentru a putea continua în slujbă, păstorul trebuie să obțină două treimi din votul adunării generale.

Art.25. Dacă păstorul bisericii este învinuit de una din abaterile descrise la articolul 23, și este găsit vinovat de 50% + 1 din membrii comitetului bisericii, atunci acest lucru se va comunica în scris păstorului și

Comitetului Executiv al U.B.P.R.S., care prin autoritatea lui, poate înlătura din slujbă păstorul bisericii, fără să mai fie nevoie de votul Adunării Generale.

Art.26 Păstorul bisericii nu trebuie disciplinat niciodată pentru niște simple preferințe personale. Decizii precum alegerea vorbitorilor vizitatori, planificarea serviciilor divine, programa lunară a slujitorilor, alegerea modelului de scaune, alegerea culorii pentru mocheta sau a altor lucruri pur subiective, nu constituie un temei pentru disciplinarea pastorală. Judecata sănătoasă a păstorului, trebuie evaluată cu multă atenție, înainte de a i se oferi această poziție. Odată ajuns păstor, el poate fi interpelat și disciplinat doar pentru abateri majore, cum ar fi cele descrise la articolul 23.

Art.27. În temeiul unor abateri de la disciplina bisericii, păstorul are dreptul de a opri de la slujire sau acte cult, pe orice membru, diacon sau membru din comitetul bisericii. Prezbiterii pot fi opriți numai dacă se înștiințează în scris Comitetul Executiv al U.B.P.R.S.

Art.28. Comitetul bisericii va fi format întotdeauna, dintr-un număr impar de membri și va fi ales prin vot secret de Adunarea Generală, pe o perioadă de 4 ani.

Art.29. Propunerea candidaților pentru formarea noului comitet, va fi făcută de către păstorul bisericii, cu 15 zile înainte de alegerile propriuzise în cadrul Adunării Generale.

Art.30. Păstorul bisericii trebuie să anunțe pe fiecare candidat în particular despre intenția de a-l propune pentru a fi ales în noul comitet, înainte de a fi prezentat în fața Adunării Generale, în vederea oferirii posibilității fiecăruia de a aproba sau refuza respectiva candidatură.

Art.31. Candidații propuși pentru formarea comitetului bisericii trebuie să întrunească următoarele condiții :

- a) Să fie căsătorit.
- b) Să nu fi fost niciodată sancționat disciplinar pe linie bisericească, nici de biserica Betelcoslada, nici de o altă biserică din care a făcut parte anterior.
- c) Să cunoască și să împărtășească pe deplin prin voință liberă și fără nici o îndoială Mărturisirea de credință și doctrina bisericii penticostale.
- d) Să fie botezat cu Duhul Sfânt, și să aibă ca semn vorbirea în alte limbi.

- e) Să aibă un caracter ales și o înaltă ținută morală și spirituală, care să fie bine cunoscută de biserică și de societate.
- f) Să aibă capacitatea și disponibilitatea de a împlini sarcinile încredințate prin slujba care-i revine.
- g) Să aibă o vechime de cel puțin 3 ani în biserica Betelcoslada și cel puțin 7 ani în credința penticostală.
- h) Să se fi achitat de contribuția financiară lunară stabilită de biserică pe perioada ultimelor 18 luni, de dinaintea alegerilor.

Art.32. Pentru a fi aleși în slujba de diacon, prezbiter sau păstor, candidații trebuie să îndeplinească următoarele condiții :

- a) Toate condițiile de la articolul 31, literele a), b), c).
- b) Să aibă o vechime de cel puțin 5 ani în biserica Betelcoslada și cel puțin 8 ani în credința penticostală.
- c) Să obțină două treimi din votul secret al Adunării Generale.

Art.33. Cel care a fost ordonat ca diacon, prezbiter sau păstor în alte biserici și dorește să devină membru al bisericii Betelcoslada, va trebui să prezinte legitimația de slujitor și caracterizarea corespunzătoare slujirii lui, din partea conducerii bisericii în care a slujit ultima dată. Păstorul bisericii Betelcoslada împreună cu comitetul acesteia pot recunoaște sau nu ordinarea acestui slujitor.

CAP. 6. BOTEZUL ÎN APĂ

Art.34. Se face în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.

Art.35. Se face numai acelor persoane în a căror comportament, se vede nașterea din nou și trăirea unei vieți sfinte împreună cu Domnul Isus.

Art.36. Pentru a fi botezat în biserica Betelcoslada, trebuie completată o cere tip și prezentată secretariatului bisericii. De asemenea fiecare candidat trebuie să urmeze cursurile de cateheză, în urma cărora va susține un examen în scris obligatoriu.

Art.37. Conducerea bisericii va aproba sau dezaproba cererea de botez.

CAP. 7. CINA DOMNULUI

Art.38. Au dreptul să se împărtășească toți membrii bisericii în urma cercetării personale.

Art.39. Au dreptul să se împărtășească cei ce vizitează biserica și sunt în Spania de mai puțin de 3 luni.

Art.40. Au dreptul să se împărtășească, cei ce vizitează biserica și sunt membrii cu drepturi depline într-o altă biserică evanghelică din Spania.

Art.41. Nu au dreptul să se împărtășească cei ce nu împlinesc condițiile articolelor 38, 39 și 40.

Art.42. Nu au dreptul să se împărtășească cei care nu sunt membrii ai bisericii Betelcoslada.

Art.43. Nu au dreptul să se împărtășească, cei care nu sunt botezați în apă.

Art.44. Nu au dreptul să se împărtășească, aparținătorii bisericii.

Art.45. Toți cei ce se împărtășesc, au datoria biblică să facă spălarea picioarelor.

CAP. 8. CASĂTORIA ȘI RECĂSĂTORIA

Atr.46. Nu se va oficia căsătoria religioasă în locașul de închinare al bisericii Betelcoslada, celor divorțați anterior, celor care se căsătoresc cu necredincioși, celor care, credincioși fiind, în timpul prieteniiilor lor au experimentat relații sexuale, celor care anterior căsătoriei lor au locuit la același domiciliu sau celor care nu sunt căsătoriți în fața ofițerului stării civile. Față de cei ce sunt într-una din aceste situații, biserica Betelcoslada nu are nici un fel de obligații.

Art.47. Dacă un membru al bisericii hotărăște să se căsătorească cu un necredincios, își va pierde toate drepturile ce revin din calitatea de membru.

Art.48. Distanța în timp, între căsătoria la starea civilă și cea religioasă nu poate fi mai mare de 3 luni.

Art.49. Recăsătoria unei persoane divorțate, este permisă numai după o cercetare amănunțită, o bună înțelegere a situației și supunerea față de instrucțiunile Biblice în această privință.

CAP. 9. ÎMBRĂCĂMINTEA

Art.50. În cadrul serviciilor divine, surorile trebuie să fie îmbrăcate cuviincios și decent și să evite cu multă grijă și responsabilitate o îmbrăcămintă senzuală și provocativă.

Art.51. Bărbații trebuie să fie îmbrăcați cuviincios, evitând portul pantalonilor scurți, blugii rupți, tricourile cu tot felul de inscripții nepotrivite împrejurării, etc.

Art.52. Pentru bărbații care slujesc înaintea Domnului și a bisericii, se impune cămașă cu mânecă lungă și de preferință sacou.

Art.53. Se va evita portul podoabelor, a bijuteriilor sau a altor lucruri de felul acesta, indiferent de inscripția ce o au pe ele, cu excepția inelului de logodnă și a verighetei.

Art.54. Indiferent de caracterul unui serviciu divin, (nuntă, întruniri de tineret, servicii speciale, etc.), condițiile articolelor 50, 51, 52, 53, trebuiesc respectate.

Art.55. Felul în care ne îmbrăcăm pentru a venii la casa Domnului, nu trebuie să fie un prilej de ispită pentru semeni și să le împiedecăm astfel închinarea.

CAP. 10. ÎMPRUMUTURILE FINANCIARE

Art.56. Au dreptul să solicite un împrumut financiar, numai membrii bisericii Betelcoslada și bisericile din U.B.P.R.S.

Art.57. Pentru obținerea unui împrumut financiar, trebuie înaintată o cere către comitetul bisericii care să cuprindă următoarele date :

- numele, prenumele, domiciliul, număr de telefon
- suma necesară și destinația banilor împrumutați
- data până la care se va restitui în totalitate suma împrumutată
- data și semnătura solicitantului

Art.58. Pentru aceste împrumuturi, biserica Betelcoslada nu va percepe dobânzi.

Art.59. Nu se vor acorda împrumuturi financiare, pentru rezolvarea unor probleme de afaceri, sau pentru investiții cu scopuri benefice personale.

Art.60. Păstorul bisericii nu are dreptul să solicite împrumut financiar.

CAP. 11. ÎNTRAJUTORĂRILE FINANCIARE

Art.61. Închinarea financiară, din prima duminică a fiecărei luni, va fi destinată întrajutorării celor ce trec prin neajunsuri, atât a membrilor bisericii Betelcoslada, cât și a celor din afara ei.

Art.62. În cazul unui serviciu divin cu caracter de cununie religioasă, biserica Betelcoslada, va oferi mirilor un ajutor de 200 €.

Art.63. Pot fi oferite ajutoare financiare nerambursabile și unor biserici care nu aparțin U.B.P.R.S., dar care suferă din pricina lipsurilor de fonduri pentru întreținerea casei de închinare și aceasta numai după o analiză minuțioasă a fiecărui caz în parte.

CAP. 12. CONTRIBUȚIA LUNARĂ

Art.63. Contribuția lunară este obligatorie în egală măsură, pentru fiecare membru al bisericii Betelcoslada.

Art.64. Contribuția lunară se stabilește la începutul fiecărui an, însă ea poate fi modificată de-a lungul anului, în funcție de necesitățile bisericii.

Art.65. Contribuția lunară sau zeciuiala, vor fi închinare Domnului, în cea de-a doua duminică a fiecărei luni, prin următorul procedeu:

- fiecare membru sau familie, va pune într-un plic suma pe care vrea s-o închine Domnului.

- trebuie să scrie pe acest plic, numele, prenumele și suma de bani, pentru a putea primii chitanța corespunzătoare.

Art.66. Sumele de bani, care vor fi găsite în plicuri, pe care nu sunt trecute corect, citeț sau deloc, datele corespunzătoare articolului 65, vor intra în casieria bisericii după același criteriu ca al colectelor duminicale și nu vor mai putea fi reclamate de membrii bisericii.

Art.67. Închinarea financiară al fiecărui serviciu divin, va fi numărată de cel puțin doi membrii ai comitetului bisericii și apoi predată casierului, pe bază de chitanță și proces verbal semnat de cei ce au numărat banii.

Art.68. Motivul imposibilității de a plăti contribuția lunară, trebuie comunicat în scris conducerii bisericii Betelcoslada.

Art.68. Neachitarea voită a contribuției lunare, conduce la pierderea parțială sau totală a drepturilor de membru și în final poate duce chiar la excludere.

CAP. 13. PATRIMONIUL

Art.69. Patrimoniul bisericii Betelcoslada, este constituit din totalitatea bunurilor mobile și imobile (locașuri de cult, terenuri, case pastorale sau pentru personal de serviciu, clădiri și terenuri pentru unitățile de învățământ, caritate sau odihnă, mijloace destinate activităților proprii, instrumente muzicale, cimitir confesional, mijloace de transport), cumpărate pe numele bisericii, din fondurile financiare provenite din contribuții, zeciuiele, donații benevole sau sponsorizări din partea persoanelor fizice sau juridice.

Art.70. Gestionarea patrimoniului este făcută de Adunarea Generală și comitetul bisericii Betelcoslada. Nici o altă entitate sau organ ierarhic nu are dreptul de a gestiona acest patrimoniu.

Art.71. Donațiile de orice fel, făcute bisericii Betelcoslada, intră în patrimoniul acesteia și nu mai pot fi restituite nimănui sub nici o formă.

Art.72. Fiecare membru are obligația, să folosească cu respect, grijă și atenție locașul de închinare, bunurile bisericii, serviciile sanitare, sălile aferente; să păstreze și să ajute la întreținerea patrimoniului prin comportamentul lor și al copiilor lor și prin închinarea financiară.

Art.73. Orice tip de daune aduse patrimoniului bisericii, din rea voință sau printr-un comportament iresponsabil și neglijent, va fi suportat financiar de cel în cauză și poate fi sancționat disciplinar de către conducerea bisericii.

CAP. 14. ALTE NORMATIVE

Art.74. Nici un act emis de biserică nu are valabilitate fără ștampila bisericii, semnătura păstorului și al secretarului.

Art.75. Nimeni nu are dreptul de a invita pe cineva să slujească în cadrul serviciilor divine, fără acordul prealabil al păstorului bisericii.

Art.76. Orice luări de cuvânt în Adunarea Generală, se face într-un mod civilizată, prin înscrieri la cuvânt, la solicitarea păstorului și va avea ca unic scop al intervenției, zidirea bisericii, printr-o expunere pașnică, liniștită și civilizată a subiectului, evitând cu tot dinadinsul cearta de vorbe, răzbunarea, urmărirea intereselor personale sau jignirea semenilor.

Art.77. Nimeni nu are dreptul de a provoca Adunarea Generală a bisericii Betelcoslada la vot liber sau secret, decât păstorul ei, sau în condiții excepționale, un delegat al Comitetului Executiv al U.B.P.R.S.

Art.78. Orice învinuire adusă unui membru al bisericii, trebuie mai întâi adusă la cunoștința păstorului și susținută cu dovezi și cel puțin doi martori în fața comitetului bisericii.

Art.79. Nimeni nu poate ridica o acuzație în dreptul unui membru, în cadrul Adunării Generale, decât dacă a anunțat păstorul bisericii cu privire la nemulțumirea lui față de persoana respectivă și a primit acordul comitetului în acest sens.

Art.80. Orice acuzații sau învinuiri pe nedrept, împotriva oricărui membru al bisericii, nefondate pe dovezi și mărturia a cel puțin doi martori, vor fi considerate de conducerea bisericii drept bârfă, clevetire, vorbiri de rău, invidie, zvonuri neadevărate sau interese personale meschine, ce urmăresc dezbinarea sau ruperea bisericii și obținerea unor poziții de influență. Aceste persoane, vor fi sancționate de conducerea bisericii, cu retragerea parțială sau totală a drepturilor de membru și în cazul persistenței unui astfel de comportament, cu excluderea.

Art.81. Liderii de tineret sau de grup, sunt direct responsabili față de păstorul bisericii în toate activitățile lor și lucrează numai în colaborare cu el.

Art.82. Întâlnirile periodice ale surorilor trebuie să fie conduse de surori împuternicite de conducerea bisericii pentru aceste lucrări.

Art.83. Întâlnirile surorilor au ca scop :

- susținerea lucrărilor bisericii prin rugăciune.
- realizarea unor proiecte de lucru comune în ceea ce privește vizitarea bolnavilor, azilelor de bătrâni și a orfelinatelor.
- întrajutorarea prin crearea unui fond propriu și colectarea hainelor sau a altor produse.
- încurajarea celor ce trec prin dificultăți prin Cuvântul Domnului și experiențe personale ziditoare.

- împărțirea abilităților personale în diferite domenii (culinar, croitorie, muzică, etc.).

Art.84. Întâlnirile surorilor nu au ca scop dezbateră desfășurării serviciilor divine, a predicilor, a actelor de cult sau a doctrinei bisericii pentecostale Betelcoslada.

Art.85. Biserica poate angaja cu normă întreagă sau parțială, păstori, profesori sau personal de serviciu, după nevoile și puterea financiară a bisericii.

Art.86. Salariile și normele contractuale ale angajaților bisericii Betelcoslada, vor fi stabilite de conducerea bisericii.

Art.87. Fiecare membru trebuie să cunoască și să respecte prezentul statut.

Art.88. Încălcarea sau nerespectarea acestui regulament de către oricare membru al bisericii pentecostale Betelcoslada, din lipsă de cunoștință, nu-l va absolvii de sancțiunile corespunzătoare.

Art.89. Prezentul regulament intrat în vigoare la data de 01/06/2008, va putea fi modificat sau actualizat nevoilor bisericii Betelcoslada de către păstorul bisericii împreună cu bordul de conducere al acesteia.

Doctrina Bisericii Pentecostale

1. Pocăința (Luca 13:3; Fapte 3:9)

- a) Pocăința este schimbarea gândirii, a scopului și a poziției în bine, față de Dumnezeu.
- b) Este o poruncă divină și înseamnă întoarcerea la Dumnezeu prin căință și recunoaștință față de Dumnezeu.
- c) Pocăința mărturisește și părăsește păcatul (Marcu 1:15; Fapte 2:38).
- d) Pocăința transformă întreaga personalitate și schimbarea trebuie să aibă loc în Gândire – Luca 15:17; Sentimente - 2Corinteni 7:10 și Voință - Luca 15:20.

2. Nașterea din nou (Ioan 3:3; 1Petru 1:23)

- a) Fără nașterea din nou nimeni nu poate vedea Împărăția Lui Dumnezeu, adică să primească viața veșnică și mântuirea prin Hristos.
- b) Transformarea sufletească în ființa omului este efectuată de Duhul Sfânt prin Cuvântul Lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5).

3. Justificarea

Prin credința în Domnul Isus și acceptarea jertfei Lui, Tatăl te socotește ca fiind neprihănit adică fără nici o vinovăție înaintea Lui (Romani 5:1; Filipeni 3:9).

4. Sfințirea

- a) Despărțirea de păcat și punerea deoparte pentru Dumnezeu.
- b) Începe odată cu pocăința și nașterea din nou, și este un proces continuu pentru toată viața (1Corinteni 6:17-18; 1Petru 1:2).

5. Botezul în apă (Matei 28:19; Fapte 8:36-38)

- a) Este o poruncă a Lui Dumnezeu pentru oricine crede în Evanghelia Domnului Isus.
- b) Se face în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, prin scufundarea totală a trupului în apă, pentru o singură dată în viață. (Coloseni 2:11-12).

c) Biserica Penticostală nu învață și nu este de acord cu botezul copiilor mici. Ei sunt aduși pentru a se cere binecuvântarea Domnului peste ei, prin rugăciune. (Numeri 6:22-27; Marcu 10:13-16).

6. Botezul cu Duhul Sfânt

a) Botezul cu Duhul Sfânt este promisiunea lăsată de Domnul Isus, pentru biserica Lui, înainte de înălțarea Sa la cer (Fapte 1:4-5).

b) Autorul acestui botez este însuși Domnul Isus (Matei 3:11).

c) Botezul cu Duhul Sfânt nu poate și nu trebuie confundat cu nașterea din nou; sunt două lucrări total diferite:

- nașterea din nou are loc în sufletul celui necredincios și are ca semn schimbarea felului de trăire (1Ioan 3: 14)

- botezul cu Duhul Sfânt este o lucrare de care pot beneficia doar acei ce au experimentat deja nașterea din nou și au ca semn vorbirea într-o limbă necunoscută celui ce o vorbește (Fapte 2:1-21; 8:14-17; 19:1-7).

d) Botezul cu Duhul Sfânt este o umplere cu putere pentru slujirea și pentru mărturisirea lui Isus Hristos (Luca 24:49-53; Fapte 1:4-8).

e) Orice creștin născut din nou, are datoria să stăruiască în rugăciune pentru a primi botezul cu Duhul Sfânt, aceasta fiind o poruncă a Domnului Isus (Ioan 14:15; 7:37-39; Luca 11:13; Fapte 1:4).

7. Vorbirea în alte limbi

a) Este semnul inițial al botezului cu Duhul Sfânt (Ioan 15:26; Fapte 2:4).

b) Ca semn, vorbirea în alte limbi, trebuie să fie fluentă și inteligibilă, dar nu obligatoriu înțeleasă de audiență. (1Corinteni 14:13-22).

c) Rugăciunea făcută prin Duhul în alte limbi, este benefică și de dorit în viața fiecărui membru al bisericii, pentru că prin ea se edifică și se zidește spiritual fiecare credincios în parte (1Corinteni 14:1-5).

8. Darurile Duhului Sfânt (1Corinteni 12:1-11)

a) Darurile Duhului Sfânt sunt date credincioșilor în vederea lucrării de sfînțire și zidire a bisericii lui Hristos.

b) Nu toți credincioșii primesc astfel de daruri speciale.

c) Totuși Cuvântul Domnului încurajează biserica să ceară manifestarea darurilor duhovnicești în sânul fiecărei biserici locale. (1Corinteni 14:1).

9. Roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22-23)

- a) Roada Duhului Sfânt, este semnul nașterii din nou și a unei trăiri sfinte permanente.
- b) Roada Duhului Sfânt, este vizibilă și necesară în viața fiecărui membru al bisericii pentru identificarea relației lui cu Dumnezeu (1Ioan 2:9-11; 1Corinteni 13:1-3).
- c) Roada Duhului Sfânt, trebuie să fie văzută în viața fiecărui membru atât în Biserica locală cât și în societate (Romani 12:8; 2Corinteni 3:2-3; Filipeni 4:4-5; 1Petru 2:16-17).

10. Semne și Minuni

- a) Sunt lucrări care-i aparțin Lui Dumnezeu și pe care El le face prin credincioșii aleși în mod special pentru aceasta (Marcu 16:17-20; Evrei 2:4).
- b) Biserica locală, trebuie să se roage pentru ca Domnul să-și manifeste puterea și gloria Sa, prin semne și minuni (Fapte 4:29-31).

11. Vindecarea Divină

- a) Este dată prin jertfa Domnului Isus Hristos (Isaia 53:4-5; 1Petru 2:24).
- b) Rugăciunea pentru bolnavi și ungerea cu undelemn, este un așezământ rânduit de Domnul Isus și continuat de apostoli (Marcu 6:12-13; Iacov 5:14-15).
- c) Biblia, ne învață că în caz de orice suferință, credincioșii pot chema prezbiterii bisericii locale, să se roage pentru ei, procedând la ungerea cu undelemn în Numele Domnului Isus și după caz, la mărturisirea păcatelor celui în suferință.

12. Cina Domnului (Matei 26:26-29; 1 Corinteni 11:23-26)

- a) Cina Domnului, reprezintă noul legământ în jertfa ispășitoare a Domnului Isus.
- b) Cina Domnului, este sărbătoarea comemorării, a morții și învierii Domnului Isus.

c) Cei ce participă la acest act, trebuie să știe, că vrednicia lor în vederea împărțirii, stă în jertfa Domnului Isus, dar se cere o cercetare lăuntrică individuală și personală, a fiecărui membru, înaintea acestei lucrări.

13. Spălarea picioarelor (Ioan 13:4-17)

a) După Cina Domnului, Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi. Acesta este un act, care trebuie aplicat practic, în semn de ascultare, umilință, dragoste frățească și de slujire.

b) Practicarea spălării picioarelor, este considerată de Domnul Isus o datorie a fiecărui membru al bisericii.

c) Prin caracterul și împrejurările așezării acestei lucrări, de către însuși Domnul nostru Isus Hristos, spălarea picioarelor este o poruncă ce trebuie împlinită literar de către toți cei ce participă la actul Cinei Domnului (Ioan 14:15).

14. Zeciuiala și dărnicia (Geneza 14:18-20; Maleahi 3:10; Luca 11:42)

a) Învățătura din Vechiul Testament și Noul Testament arată foarte clar, că a zecea parte din venitul nostru, aparține de drept Lui Dumnezeu.

b) Prin dărnicie, Dumnezeu dorește să ne facă conștienți de faptul că trebuie să ne îngrijim și de nevoile celor ce trec prin lipsuri sau dificultăți financiare.

c) Noi nu suntem stăpâni, ci doar administratori a ceea ce Dumnezeu ne-a dat prin bunăvoința Lui (Psalmul 24:1).

d) Fiecare credincios care se închină cu zeciuială, trebuie s-o aducă la biserica locală din care face parte ca membru.

15. Ziua Domnului (Romani 13:1-2; Coloseni 2:16-17)

a) Isus a înviat din morți duminica, în prima zi a săptămânii și Biserica primară se aduna duminica pentru serviciile divine. (Ioan 20:19-26; Fapte 20:7).

b) Un credincios adevărat, trebuie să trăiască pentru Dumnezeu la fel în fiecare zi.

16. Simplitatea, modestia (Romani 12:1-2; 1Corinteni 9:27)

- a) Conform cu ideea Biblică, modestia, este o calitate spirituală lăuntrică, exteriorizată printr-o trăire cuviincioasă în toate aspectele vieții.
- b) Simplitatea și modestia sunt calități exterioare a omului interior.

17. Căsătoria și recăsătoria

(Matei 19:7-9; Luca 16:18; 1Corinteni 7:2; 10:11)

- a) Căsătoria este instituită de Dumnezeu și este legământul dintre un bărbat și o femeie.
- b) Prin căsătorie, cei doi devin un singur trup și au datoria de a se ajuta și iubii reciproc.
- c) Conform scripturii, fiecare este liber să decidă cine să-i fie partenerul de viață cu o singură condiție: să fie în Domnul (1Corinteni 7:38-39).
- d) Căsătoria se oficiază în biserică, numai în urma căsătoriei civile, aceasta dacă biserica locală nu are dreptul juridic de a elibera certificat de căsătorie.
- e) Nu sunt admise căsătoriile între un credincios și un necredincios, desfrâul, concubinajul, avorturile, prostituția, homosexualitatea și lesbianismul (Romani 1:22-23; 2Corinteni 6:14).
- f) Căsătoria nu poate fi dezlegată, decât în cazul în care unul din cei doi soți a comis adulter dovedit, (Matei 19:1-12), sau când unul din cei doi soți a încetat din viață (1Corinteni 6:18).

18. Postul

- a) Este abținerea totală sau parțială, de la mâncare și băutură, pe un timp hotărât de fiecare în parte, după nevoia și puterea sa.
- b) El are ca scop însoțirea rugăciuni pentru apropierea de Dumnezeu (Matei 6:16; 17:21).

19. A doua venire a Domnului

- a) Răpirea bisericii - Cei morți în Domnul vor învia și împreună cu cei vii, care sunt copiii Lui Dumnezeu, vor fi răpiți împreună cu El în văzduh, după ce în prealabil a avut loc procesul schimbării fizice a celor vii (1Corinteni 15:52; 1Tesaloniceni 4:15-17).

b) Venirea vizibilă a lui Isus – După nunta Mielului, va avea loc arătarea lui Isus pe norii cerului, pentru instaurarea Împărăției de o mie de ani (Zaharia 14:4; Apocalipsa 20:4). Isus intervine pentru salvarea Ierusalimului și pentru a întemeia Împărăția de o mie de ani. În acest timp Satana va fi legat (Apocalipsa 5:10; 19:11-21; 1Corinteni 15: 54-55). La sfârșitul mii de ani, Satan va fi dezlegat, apoi va urma judecata Lui Dumnezeu cu privire la Satan și la toți cei al căror nume n-a fost scris în Cartea Vieții. Sentința judecării lor, va fi iazul de foc, adică moartea a doua (Apocalipsa 20:7-15). În urma acestor evenimente escatologice, pământul și cerul vor fi reînnoite și va începe Veșnicia Lui Dumnezeu (Apocalipsa 21:1-5).

20. Viața veșnică

Va fi răsplata pentru cei care au trăit o viață sfântă și neprihănită și va avea loc în Rai (Matei 25:46; 1Ioan 5:11-13).

21. Pedeapsa veșnică

Va fi plata pentru cei care nu au trăit conform vooi Lui Dumnezeu și va avea loc în Iad (Matei 25:41-46; 1Corinteni 5:11).

Responsabilitățile membrilor

I. Exemple spirituale personale

1. Hotărârea

- a) Noi vom dovedi angajamentul pentru Isus, prin ordinea spirituală pe care o vom predica și o vom respecta.
- b) Vom dovedi angajament față de biserica Lui Hristos prin loialitatea noastră pentru Dumnezeu și respectarea autorității din biserica locală.

2. Practica spirituală

Disciplina spirituală invocă practici ca: rugăciunea, lauda, adorarea, mărturisirea, postul, meditația, studiu biblic și închinarea financiară.

3. Loialitatea față de Dumnezeu și atașament față de biserică

Noi suntem una cu ceilalți credincioși în biserică, în a adora, a lăuda pe Dumnezeu și a asculta de Cuvântul Său (Matei 18:20).

4. Respect pentru cei pe care Hristos i-a pus mai mari peste noi în biserică Sa (1Tesaloniceni 5:12-13)

- a) Liderii trebuie să-și exercite autoritatea lor prin exemplu propriu și nu prin atitudine de stăpân peste turma Domnului (1Petru 5:1-4).
- b) Autoritatea bisericii prin liderii ei: păstori, prezbiteri, diaconi, este așezată de Domnul Isus, care este Capul bisericii și trebuie respectată de toți membrii bisericii locale (1Corinteni 12:28; Matei 16:18-19).

5. Buni administratori

- a) Scriptura încurajează economie și simplitate, iar risipa și ostilitatea sunt condamnate (Isaia 55:2; Matei 6:19-23).
- b) Trăirea unei vieți plăcute lui Dumnezeu implică înțelepciunea în folosirea binecuvântărilor naturale, a timpului, a talentului natural și a banilor (Efeseni 5:16; Coloseni 4:5).

c) Toată munca noastră și timpul nostru liber trebuie să-L onoreze și să-L glorifice pe Dumnezeu.

II. Puritatea morală

1. Angajament

Noi ne angajăm în acele activități, care-L glorifică pe Dumnezeu în trupul nostru, și prin care se evită trezirea în noi, a poftelor firii pământești. Vom citi, vom privi și vom asculta acele lucrări care vor avea un efect pozitiv pentru viața noastră spirituală.

2. Glorificându-L pe Dumnezeu în trupurile noastre

a) Conform Sfintelor Scripturi trupul nostru este Templul Trinității Lui Dumnezeu, iar noi trebuie să-L glorificăm pe El în trupurile noastre (Romani 12:1-3).

b) Acceptarea sau trăirea în păcate ca: beția, dependența, (de tutun, alcool, droguri sau alte substanțe adictive), uciderea, furtul, vrăjitoria, curvia, masturbarea, homosexualitatea, lesbianismul, ura, invidia, gelozia, bârfa, mânia, vorbe murdare, comportări firești care nu-L glorifică pe Dumnezeu, sunt interzise cu desăvârșire tuturor membrilor bisericii Lui Hristos (Romani 1:24; 1Corinteni 6:9-10; Galateni 5:19-20).

3. Beneficiul spiritual - bunăstarea

a) Folosirea timpului liber în viața unui credincios, trebuie să fie caracterizată de acele activități care edifică atât individul cât și Trupul Lui Hristos (Romani 6:13; 1Corinteni 10:31-32).

b) Un creștin responsabil trebuie să evite acele locuri, practici sau activități, care duc la compromiterea mărturiei creștine și la înjosirea bisericii Lui Hristos (Romani 2:21-24; 1Ioan 2:15-17).

III. Integritatea personală

1. Angajament

Noi vom trăi într-un mod ce inspiră încredere și responsabilitate, manifestând Rosta Duhului Sfânt, în caracterul și comportamentul nostru.

2. Responsabilitatea și încrederea

a) Un creștin, trebuie să fie un om de încredere în orice domeniu și în același timp o persoană care să-și respecte cuvântul dat, chiar dacă în urma promisiunii făcute, va suferii pagube personale (Matei 5:37; 1Petru 2:11-12).

b) Isus ne-a învățat că trebuie să iubim pe vrăjmașii noștri și să cinstim pe frații noștri.

c) Trebuie să demonstrăm și noi, asemenea Domnului nostru Isus, acceptare, compasiune și iertare (Ioan 8:11; Matei 9:36).

IV. Responsabilitatea familială

1. Angajament

Noi vom acorda prioritate deplină responsabilității față de familie, prin păstrarea în sfințenie și puritate a legământului de căsătorie și prin menținerea ordinii în familie.

2. Priorități în cadrul familiei

a) Familia ca bază a relațiilor umane, este o instituție fundamentală pentru biserică și societate (Geneza 2:18-24).

b) Ea este de origine divină, fiind instituită de Dumnezeu. Practicarea disciplinelor creștine și a virtuților ei, trebuie să înceapă din viața de familie (Deuteronomul 6:6-7).

c) Prin căsătorie, atât bărbatul cât și femeia devin stăpâni unul pe trupul celuilalt. Astfel niciunul din ei nu are dreptul să-și priveze partenerul de relația intimă sexuală. Abstenența se face de comun acord, în vederea unei apropieri speciale de Dumnezeu, prin post și rugăciune (1Corinteni 7:3-5).

3. Sfințenia căsătoriei

a) Căsătoria este instituită de Dumnezeu și este o unitate spirituală în care un bărbat și o femeie sunt legați de Dumnezeu pentru a trăi împreună ca unul singur (Geneza 2:24; Marcu 10:7).

b) Prin natura ei, căsătoria este un angajament pe viață. Împotriva divorțului, biblia are argumente și motivații clare (Matei 5:32; 19:9).

c) Implicarea sexuală înainte de căsătoria religioasă, atât cu viitorul partener de căsătorie, cât și cu o altă persoană, este strict interzisă de scriptură (Exod 20:14; 1Corinteni 6:15-18).

d) Recăsătoria unei persoane divorțate este permisă numai după o cercetare amănunțită, o bună înțelegere a situației și supunerea față de instrucțiunile biblice în această privință (Matei 19:7-9; 1Corinteni 7:2, 5, 10-11).

4. Ordinea divină în familie

Prin ordinea lui Dumnezeu, bărbatul este capul și autoritatea familiei, soția fiindu-i dată ca ajutor potrivit; amândoi au datoria de a veghea asupra bunăstării familiei, de a controla împreună toate activitățile familiei, de a supraveghea cadrul spiritual al familiei și de a-și educa copii, iar aceștia au datoria de a-i cinsti și de a-i asculta pe părinți în Domnul (Geneza 1:27-28; 1Corinteni 11:3; 1Petru 3:7).

V. Comportare moderată

1. Angajament

Vom practica în viață o comportare moderată și ne vom abține de la activități și atitudini care pot ofensa pe alții, sau care pot conduce la vicii.

2. Comportarea

a) Stăpânirea de sine este una din virtuțile de bază a oricărui creștin. Ea face parte din Rosta Duhului Sfânt în viața celui credincios (Galateni 5:22-23).

b) Sfintele Scripturi ne arată că toate acțiunile și toate activitățile, trebuie să fie sub controlul Duhului Sfânt (Filipeni 4:5-8; Efeseni 4:26-29).

c) Un creștin trebuie să se abțină total de la orice lucru sau activitate care ar putea întina trupul sau ar putea domina și înrobii sufletul (1Corinteni 3:16-17; 2Corinteni 7:1; Iacov1:21).

VI. Înfățișarea modestă

1. Angajament

Noi vom demonstra principiile bibliei, printr-o înfățișare și îmbrăcăminte, care va sporii mărturia noastră creștină, evitând astfel mândria și provocarea senzuală.

2. Modestia

Este o virtute spirituală lăuntrică, ce provoacă dezgust pentru orice este necurat și nepotrivit; asigură control în gândire și se manifestă în conduită, comportament și îmbrăcăminte (Efeseni 4:25, 4:29, 4:31-32; 1Timotei 2:9-10).

3. Înfățișarea și îmbrăcămintea

a) Viața noastră, caracterul și imaginea noastră personală, sunt reflectate de felul și modul în care noi ne comportăm și ne îmbrăcăm.

b) Scriptura ne arată că îmbrăcămintea noastră trebuie să fie modestă și decentă (Romani 12:2; 1Petru 3:3-4), pentru că frumusețea unui creștin nu stă în îmbrăcămintea extravagantă, sau portul bijuteriilor, ci în relația lui cu Hristos (Iacov 2:1-4).

VII. Obligații sociale

1. Angajament

Obiectivul nostru este îndeplinirea obligațiilor față de societatea în care trăim, prin a fi buni cetățeni și a căuta să corectăm nedreptatea socială,

printr-o trăire exemplară. Slujim legea civilă și ordinea, susținem pe conducătorii noștri în respect, rugându-ne pentru ei, participând în școli publice și exercitând dreptul de vot. Legea Lui Dumnezeu este supremă, dar noi ascultăm de legile țării în care trăim până acolo unde contravin cu legile Lui Dumnezeu (Fapte 5:29).

2. Corectând nedreptatea socială

Dragostea pentru alții și recunoașterea egalității tuturor oamenilor înaintea Lui Dumnezeu, ne îndeamnă la sprijinul și ajutorarea celor neprivilegiați, flămânzi, persecutați sau oprimați (Fapte 10:34; Matei 22:39).

3. Protejând sanctitatea vieții

Noi suntem responsabili în fața Lui Dumnezeu atât de viața noastră fizică, cât și a altora. Întrucât Dumnezeu este singurul creator al vieții, numai El are dreptul să decidă când ea trebuie să se sfârșească (Psalmul 31:14; Exod 20:13).

CULTUL PENTICOSTAL - BISERICA LUI DUMNEZEU APOSTOLICĂ PENTICOSTALĂ DIN ROMÂNIA

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ

Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostală din Romania a avut încă de la organizarea ei o Mărturisire de Credință al cărei temelii este Cuvântul lui Dumnezeu.

Prezenta Mărturisire de Credință este o reeditare a celei existente, în care s-au introdus adaptările necesare din punct de vedere stilistic și gramatical.

Această Mărturisire de Credință stă la baza Statului de organizare și funcționare a Cultului Penticostal - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România.

1) Noi credem că Biblia sau Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu fără greșală și singura noastră normă în viața de credință

Biblia sau Sfânta Scriptură, compusă din Vechiul Testament și Noul Testament, este insuflată de Dumnezeu (2Timotei 3:16; 2Petru 1:20-21). Biblia este o descoperire Dumnezeiască făcută oamenilor. Ea a fost scrisă în diferite perioade de timp, până la completarea ei, prin cartea Apocalipsei. Nimeni nu are dreptul să adauge, să scoată sau să schimbe ceva din ea (Proverbe 30:6; Galateni 1:8-9; Apocalipsa 22:18-19). Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, viu și lucrător, mai tăietor ca o sabie cu două tăișuri (Evrei 4:12).

Vechiul Testament ne arată cum Dumnezeu a pregătit venirea în lume a lui Mesia, care este Domnul Isus Hristos (1Corinteni 10:6; Galateni 3:24; Coloseni 2:14-17; Efeseni 2:14-16; Evrei 8:13).

Noul Testament ne arată viața și învățătura Domnului Isus Hristos, care stau la temelia Bisericii lui Dumnezeu. De asemenea, Noul Testament cuprinde învățătura apostolilor (Romani 10:4; 3:24; 1Corinteni 15:12; 2Timotei 1:13; Romani 1:16; 2Tesaloniceni 1:8-9).

2) Noi credem într-un Dumnezeu, în trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt

- a. Dumnezeu Tatăl

S-a descoperit în vechime, slujitorilor săi, ca un Dumnezeu care nu depinde de cineva, zicând: „Eu sunt Cel ce sunt” (Exod 3:14). Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24), viață (1Timotei 6:13-16; Fapte 17:25-28), lumină (1Ioan 1:5), iubire (1Ioan 4:8), înțelepciune (Ieremia 10:12), dreptate și sfințenie (Apocalipsa 15:3 și 4:8). Dumnezeu este viu și veșnic (Psalmul 84:2; Deuteronomul 33:27; Isaia 40:28), El este bun (Marcu 10:18), desăvârșit (Matei 5:48), îndurător (Deuteronomul 4:31; Iacov 5:11), credincios (2Timotei 2:13), îndelung răbdător (Romani 2:4). El nu poate fi văzut, nici pătruns de mintea omenească (1Ioan 4:12; Iov 11:7-9). El poate fi cunoscut prin Isus Hristos, prin Duhul Sfânt, prin Sfânta Scriptură (1Ioan 5:20; 1Corinteni 2:10-11), prin creațiune (Romani 1:19-20; Isaia 40:26) și prin purtarea Sa de grijă pe care o are față de noi (1Petru 5:7).

- b. Dumnezeu Fiul

Domnul nostru Isus Hristos este veșnic (Evrei 13:8). Există veșnicie (Ioan 17:5) și este Unicul Fiu născut din Tatăl, “Cel întâi născut din toată zidirea” înaintea oricărei făpturi (Coloseni 1:15-17; Ioan 1:2-3). El este adevăratul Mesia (Mântuitor) care a fost făgăduit, împlinitorul Legii și a profețiilor Vechiului Testament (Luca 2:26-27). El este Fiul lui Dumnezeu (Luca 1:32) și totodată și Fiul omului (Matei 9:6; Marcu 2:28). Prin Duhul Sfânt S-a întrupat în lume, ca om. El ni l-a descoperit pe Dumnezeu ca Tată (Matei 5-16; Ioan 4:23). “Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1Ioan 3:8). El a venit pe pământ: să ridice păcatele celor ce vor crede în El (Ioan 1:29), să sufere (Isaia 53:3-10; Matei 16-21), să moară pentru noi (Romani 5:8), să ne împăce cu Dumnezeu (Coloseni 1:20), să ne mântuiască (Ioan 12:47). Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat (1Ioan 1:7). A înviat a treia zi după Scripturi (1Corinteni 15:4). S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu (Marcu 16:19).

El mijlocește pentru credincioși, pregătindu-le un loc în cer (Ioan 14:3).

El este Cel dintâi înviat dintre cei morți (Coloseni 1:18). Prin înviere a primit un corp schimbat într-o stare de slavă (Ioan 20:12-20; Filip.3:21).

El va veni a doua oară pentru ridicarea Bisericii Sale de pe pământ și pentru judecata lumii (Matei 25:31-33). El este judecătorul celor vii și al celor morți (Fapte 10:42; Ioan 5:22).

- c. Dumnezeu Duhul Sfânt

Duhul Sfânt, numit și Duhul lui Dumnezeu și Mângâietorul sau Duhul Adevărului (Ioan 14:26), este a treia persoană din Sfânta Treime (1Corinteni 12:3-6; 2Corinteni 13:14). El a fost de la început, a conlucrat cu Tatăl și cu Fiul la creațiune (Geneza 1:2). Lucrarea și natura Sa sunt absolut nepătrunse de mintea omenească, după cum de nepătruns este Dumnezeu Însuși. Prin Duhul lui Dumnezeu și prin suflarea Sa, sunt făcuți toți oamenii. Prin El, toate făpturile primesc viață (Iov 33:4). Oamenii lui Dumnezeu din vechime au vorbit și au scris Cuvântul lui Dumnezeu, fiind "mânați de Duhul Sfânt" (2Petru 1:21).

La Cincizecime (Rusalii), Duhul Sfânt S-a pogorât asupra credincioșilor, după ce Domnul Isus își încheiase misiunea pe pământ și Se înălțase la cer (Fapte 2:1-4). Ucenicii au fost umpluți de Duhul Sfânt și din aceea zi au fost însoțiți de lucrările supranaturale: semne, minuni, vindecări și felurite daruri (Evrei 2:4; Marcu 16:17-18). El este călăuzitorul Bisericii lui Dumnezeu nou testamentare, din ziua Rusaliilor (Cincizecimii) până la răpirea ei (Ioan 16:13). Duhul Sfânt astăzi alege (Fapte 13:2; 20:28), învață (Ioan 14:26), umple (Fapte 2:4; 4:31) îmbracă (Luca 24:49) și îi trimite în lucrare pe slujitorii lui Dumnezeu (Fapte 10:19-20; 8:29). Prin Duhul Sfânt omul primește nașterea din nou (Ioan 3:5-8; Tit 3:5). Primește viață veșnică (Galateni 6:8), poate trăi după voia lui Dumnezeu (Romani 8:6-10), înțelege Sfânta Scriptură și lucrările lui Dumnezeu (1Corinteni 2:9-14). Dumnezeu dă darul Sfântului Duh celor care se pocăiesc, îl ascultă și-l primesc pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal (Fapte 2:38, 5:32; Ioan 7:37-39). Duhul Sfânt S-a înfățișat sub forma unui porumbel (Matei 3:16). Umplerea cu Duhul Sfânt a fost însoțită de manifestări fizice exterioare: limbi de foc, (Fapte 2:1-4), vânt (Fapte 2:2), cutremur (Fapte 4:31).

3) Noi credem că Dumnezeu la început a făcut cerurile și pământul (Geneza 1:1)

- a. Cerurile

Acolo este scaunul de domnie a lui Dumnezeu (Psalmul 103:19; Matei 5:34) și locuința îngerilor (Matei 18:10). Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că în al treilea cer este Raiul lui Dumnezeu (2Corinteni 12:1-4). Domnul Isus S-a înălțat la cer și acolo pregătește un loc pentru credincioșii Săi (Ioan 14-2; Luca 24:50-51). În ceruri se află scrise numele celor mântuiți (Luca 10:20; Ioan 17:24).

- b. Pământul

La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul (Geneza 1:1), pământul era pustiu și gol (Geneza 1:2). Dumnezeu prin puterea și Cuvântul Său a făcut ca în cursul a 6 zile, pământul să fie bun de locuit și l-a dat în stăpânire omului spre a-l umple, supune și îngriji (Geneza 1:31; 26-28). După intrarea păcatului în lume, Dumnezeu a blestemat pământul (Geneza 3:17-18). Din cauza răutății omului, Dumnezeu a adus judecata și pedeapsa asupra pământului, ca pustiirea prin potop (Geneza 6:11-13), nimicirea Sodomei și a Gomorei (Geneza 19:12-14; 2Petru 2:6) și altele. De atunci încoace s-au mai petrecut diferite cataclisme, potrivit cu cele prezise de Domnul Isus (Matei 24:7). La urmă, pământul existent va da loc noului pământ unde va locui neprihănirea (2Petru 3:7, Apocalipsa 21:1-4).

4) Noi credem că Dumnezeu a creat îngerii

- a. Îngerii

Îngerii sunt făpturi spirituale, create de Dumnezeu, fără păcat, puși în slujba Sa (Geneza 19:15; Apocalipsa 19:9-10). Ei îndeplinesc și diferite slujbe “pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Evrei 1:14; Luca 15:10; Fapte 10:4-6,27; 23:24) Îngerii sunt totodată și cei care duc la îndeplinire voința lui Dumnezeu, executând hotărârea mâniei Lui în ce privește pedepsirea celor răi (Matei 13:39-41, 49). Sunt mai multe feluri de îngeri care poartă diferite nume, ca:

- Arhanghelul Mihai, Arhanghelul Gabriel, serafimii și heruvimii etc. Fiecare categorie are altă însărcinare (Geneza 3:24; Isaia 6:6-7; Iuda v.9; Luca 1:26; Iosua 5:13-15)

- **b.** Căderea lui Lucifer și a altor îngerii

Diavolul a fost luceafăr strălucitor, dar mândrindu-se a căzut. Astăzi este căpetenia îngerilor răi, care nu și-au păstrat locul și au căzut (Isaia 14:12-14; Iuda 6; 2Petru 2:4). Numele lui înseamnă defăimător și dezbinător. El este numit diavol și satana, el înșeală întreaga omenire (Apocalipsa 12:9) și toți oamenii necredincioși zac sub puterea lui (Fapte 26:18; Apocalipsa 12:7-8; 2Petru 2:4). El este stăpânul și dumnezeul veacului acestuia (2Corinteni 4:3-4; 1Tesaloniceni 3:5) și uneltitorul împotriva copiilor lui Dumnezeu (Iov 1:9-11; Efeseni 2:16). El a fost biruit prin jertfa lui Isus Hristos (Ioan 14:30-31; Efeseni 2:16). Soarta lui va fi aruncarea în iazul cel de foc împreună cu îngerii lui (Matei 25:41; Apocalipsa 20:10).

5) Noi credem că Dumnezeu l-a creat pe om din țărână

Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: trup, suflet și duh (Geneza 1:26; 2:27; 1Tesaloniceni 5:23). Omul este o trinitate. Omul a fost creat curat și nevinovat, el a fost așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească (Geneza 2:15). El a fost înzestrat cu toate atributele unei ființe făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: sentimente, rațiune și voință.

6) Noi credem că păcatul a intrat în lume datorită neascultării omului de porunca lui Dumnezeu

“Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit (Geneza 2:16-17). Lăsându-se ispitit de diavolul, șarpele cel vechi, prin femeie, omul a călcat porunca pe care o primise de la Dumnezeu și astfel, prin libera sa voință, a devenit rob al păcatului, vrăjmaș al lui Dumnezeu, din care cauză a fost dat afară din Eden și supus suferinței, trudei și morții (Geneza 3). Odată cu căderea sa, Adam i-a atras pe toți oamenii, care sunt urmașii săi, în păcat. Toți au păcătuit (Romani 5:10-12;

Efeseni 2:1-2). Din această pricină nimeni nu se poate mântui singur, cum este arătat prin Isus Hristos, omul poate fi scăpat din starea de robie a păcatului prin El (Romani 5:19-21), iar necazurile, truda și moartea pot conlucra spre binele lui (Romani 8:28-30; Romani 5:3-4; Fapte 14-22). Păcatul venit în lume prin neascultarea primilor oameni a afectat întreaga omenire (Romani 5:19). Păcat este orice încălcare a Cuvântului, voinței și poruncii lui Dumnezeu (Romani 3:23; Galateni 5:19-21). Omul păcătuiește prin omiterea împlinirii binelui cerut de Dumnezeu sau prin comiterea lucrurilor împotriva voii Sale. Păcat este orice fel de faptă care întinează trupul, sufletul și duhul: curvia și preacurvia, necumpătarea, trândăvia, îmbuibarea, împovărarea cu gânduri lumești, gânduri rele, sinuciderea, avorturile, vorbirea de rău, vrajba, minciuna, fățărnicia, furtul, înșelătoria, neajutorarea sfinților în caz de nevoie, precum și chinuirea animalelor (Geneza 38:2-10; Proverbe 12:10; Romani 12:13; Galateni 5:19-21; Apocalipsa 21:8).

La fel este păcat: necredința, nepăsarea, nesocotirea harului venit prin Isus Hristos, lipsa temerii de Dumnezeu, luarea în deșert a Numelui Său, idolatria, superstițiile, vrăjitoriile etc.

Păcatul, odată înfăptuit, este urmat de consecințe (Galateni 6:8). El este boldul morții și atrage după sine pedeapsa veșnică a lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:15; 21:8). Plata păcatului este moartea (Romani 6:23).

7) Noi credem că harul lui Dumnezeu a făcut și face posibilă mântuirea omului prin jertfa Domnului Isus Hristos

Harul este bunătatea și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu, arătată prin Domnul nostru Isus Hristos, față de noi păcătoșii (Ioan 1:17 Efeseni 2:4-7). Nimeni nu se poate mântui prin propriile sale fapte sau binefaceri și nici prin faptele Legii Vechiului Testament, decât prin Isus Hristos (Galateni 2:27; Efeseni 2:5-9). Harul lucrează împreună cu credința. Prin har se capătă trecere înaintea lui Dumnezeu (1Corinteni 15:9-10). Harul este sursa binecuvântărilor (Efeseni 4:7-8; 1Corinteni 15:10; 2Corinteni 1:15; 1Petru 4:10). Prin har, Dumnezeu ne învață cum să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie (Tit 2:11-12). Harul este mai presus de mulțimea păcatelor, întrecând mărimea și mulțimea lor (Romani 5:20). El poate fi înmulțit în noi în măsura cunoștinței de

Dumnezeu (2Petru 1:2). El întărește inima (Evrei 13:9), ne crește sufletește (2Petru 3:18) și drege vorbirea noastră (Coloseni 4:6).

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16).

8) Noi credem că mântuirea este condiționată de credință, pocăință și nașterea din nou

- a. Credința.

“Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite și o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1 ; 2Corinteni 4:18). Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10:17). Adevărata credință pornește din inimă (Romani 10:9). Prin credința din inimă se primește neprihănirea (Romani 10:10), mântuirea (Efeseni 2:8), curățirea inimii (Fapte 15:9), iertarea (Galateni 2:16; Efeseni 2:8; Galateni 3:22), moștenirea și dreptul de a se numi copiii lui Dumnezeu (Galateni 3:26). Fără credință nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11:6). Credința este adevărată și activă numai atunci când este însoțită de fapte (Iacov 2:14-22). Toți trebuie să păstrăm credința care s-a dat odată pentru totdeauna sfinților (Iuda v.3). În timpul din urmă, mulți se vor lepăda de credința adevărată (1Timotei 4:1-4). Peste cei ce refuză să creadă adevărul lui Dumnezeu, El lasă o lucrare de rătăcire, drept consecință, să creadă o minciună spre a fi osândiți (2Tesaloniceni 2:11-12). Pentru cei care cred, totul este posibil: iertare, vindecări de boli etc. (Matei 8:13; Ioan 14:12).

- b. Pocăința.

Pocăința este o poruncă a Domnului Isus (Marcu 1:14-15). Ea reprezintă întoarcerea omului la Dumnezeu, de pe căile rătăcite ale păcatului (Isaia 55:7), schimbarea totală a vieții vechi cu una nouă, după Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 2:4), schimbarea gândirii omului. Ea înseamnă căință pentru viață trăită în necunoștință de Dumnezeu și încetarea de a mai păcătui (Tit 2:11-13; Plângeri 3:39-40). “Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbe 28:13). Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii la pocăință, voind

să nu piară nici unul dintre ei (2Petru 3:9), ci să ajungă la mântuire (Timotei 2:4). Chiar când păcătuiește un credincios, el este îndemnat să se pocăiască de faptele săvârșite (Apocalipsa 2:5; Galateni 6:1). Pocăința este adevărată numai când este făcută dintr-o inimă sinceră și curată, care caută să îndrepte pagubele și greșelile față de aproapele său (Luca 19:8; Fapte 20:20-21).

- c. Nașterea din nou.

Nimeni nu poate deveni un copil al lui Dumnezeu dacă nu este, mai întâi, născut din nou (Ioan 3:5-8). Oricât de bun ar fi un om, dacă nu este născut din nou, nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5). Omul se compune din trup, suflet și duh. Câtă vreme omul trăiește în păcat, trupul face ce voiește, târând sufletul și duhul, întinându-le prin poftă, patimi, păcate. În felul acesta, duhul este mort față de Dumnezeu (1Tesaloniceni 5:23; Efeseni 2:1-3). În urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu vine credința mântuitoare (Romani 10:17), urmează pocăința (Fapte 2:37-38) și nașterea din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt (Ioan 3:5; Iacov 1:18; Tit 3:5). Cel ce este născut din nou nu mai face ce voiește, ci el umblă și se lasă cârmuit de Duhul (Galateni 5:25), având în ființa sa cârmuirea Duhului Sfânt (Romani 8:1, 14). Fără nașterea din nou nu are valoare nici credința (Iacov 2:19), nici cunoștința (Romani 1:32) și nici botezul în apă (Fapte 8:13-24). Cei ce sunt născuți din Dumnezeu nu păcătuiesc (1Ioan 3:9; 5:18), iar cei ce păcătuiesc nu sunt născuți din nou (1Ioan 3:6-10).

9) Noi credem că avem iertarea lui Dumnezeu ca urmare a primirii Domnului Isus Hristos ca Mântuitor

Iertarea este un atribut al lui Dumnezeu prin care se dovedește bunătatea Lui față de oamenii păcătoși, prin faptul că le șterge tot trecutul lor după ce s-au întors la El (Fapte 10:43; 1Ioan 1:9). O dată iertat, păcătosul devine ușurat de întreaga povară a păcatului ce apasă asupra conștiinței lui și astfel el se simte într-adevăr fericit (Psalmul 32:5; 1Ioan 1:9). După ce a primit iertarea, păcătosul iertat trebuie să-L mărturisească pe Isus și altor păcătoși (Luca 24:47; Fapte 4:17-20).

10) Noi credem că îndreptățirea credinciosului stă în jertfa Domnului Isus Hristos și se primește prin credință, de la Dumnezeu, o dată cu mântuirea

Îndreptățirea vine direct și numai din partea lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Deci nimeni nu poate să se îndreptățască înaintea lui Dumnezeu prin faptele lui proprii și nici prin faptele Legii Vechiului Testament. Singurul mijloc de îndreptățire este jertfa lui Isus Hristos de pe Golgota (Filipeni 3:9; Ioan 1:12; Romani 8:1). Îndreptățirea se capătă prin credință în Numele lui Isus Hristos (Ioan 3:16). Prin îndreptățire omul capătă starea după voia lui Dumnezeu. După ce omul a ajuns în această stare, are pace cu Dumnezeu (Romani 5:1). Dumnezeu L-a trimis pe Isus Hristos să sufere și să moară pentru noi, plătind plata păcatelor noastre prin jertfa Sa pe cruce, purtând astfel pedeapsa pe care o merita păcătosul (2Corinteni 5:21). Îndreptățirea nu se face prin faptele noastre bune, ci prin Harul Divin.

11) Noi credem că roada credincioșilor izbăviți de păcat este sfințirea (Romani 6:22)

Sfințirea înseamnă despărțirea cu totul de păcat și punerea de o parte pentru Dumnezeu. Orice om întors la Dumnezeu, născut din nou, iertat și îndreptățit este considerat Sfânt (1Corinteni 6:10-11; Coloseni 3:12; Efeseni 5:6-7). Sfințirea se realizează în viața credinciosului prin sângele Domnului Isus Hristos (Evrei 13:12), prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 15:3; 17:17; 1Timotei 4:5) și prin Duhul Sfânt (Romani 5:5; 14:17; 15:13; Tit 3:4). Sfințirea trebuie să cuprindă trupul, sufletul și duhul nostru (Romani 6:13,19; 1Tesaloniceni 5:23).

Procesul sfințirii exclude întrebuințarea drogurilor, a fumatului și a băuturilor alcoolice (Isaia 55:2; Proverbe 20:1; 23:31-33; Efeseni 5:18), ca și: homosexualitatea, sinuciderea, eutanasia și jurămintele deșarte.

12) Noi credem în relația directă a credinciosului cu Dumnezeu, rugăciunea și postul fiind două dintre cele mai eficiente și spirituale relații

- a. Rugăciunea

Rugăciunea trebuie adresată Părintelui ceresc în Numele Domnului nostru Isus Hristos (Ioan 16:23-24), prin Duhul Sfânt potrivit voinței Sale (1Ioan 5:14; Efeseni 6:18; Iuda 20). Adevărata rugăciune pornește dintr-o inimă curată, nu după un anumit program învățat pe dinafară, ci izvorâtă din necesitatea duhovnicească a omului lăuntric (Matei 6:7; Filipeni 4:6). Adevărații închinători trebuie să se roage în Duh și în adevăr (Ioan 4:24). Copii lui Dumnezeu mențin legătura cu El, fără întreruperi, prin rugăciune (1Tesaloniceni 5:17; Efeseni 6:18). Rugăciunea poate fi individuală (Daniel 6:10) și comună (Fapte 4:24). Rugăciunea în comun (cu toți odată) este o moștenire din felul de închinare al ucenicilor (Fapte 4:24). În Biserică se pot folosi tot felul de rugăciuni, spre exemplu se pot ruga unul, doi sau trei pe rând, și ceilalți să-i însoțească, spunând “amin” la rugăciunile care se înalță (1Corinteni 14:16). La fel se poate folosi și rugăciunea în comun, care dă posibilitatea ca toți credincioșii să se roage în același timp și fiecare după nevoia sa. Rugăciunea în comun făcută în chip ordonat, produce o armonie cerească, ca zumzetul miilor de albine în același stup (1Corinteni 14:33, 40). Pentru zidirea sufletească a tuturor, este mai potrivit a se ruga două sau trei persoane pe rând (Filipeni 2:4). Dumnezeu ascultă rugăciunea celor dreپți, făcută cu credință (Iacov 5:15-16; Marcu 11:24; Matei 18:19). Botezul cu Duhul Sfânt și vindecările de boli sunt răspunsuri la rugăciunile noastre (Luca 11:13; Fapte 8:14-15). Rugăciunile pot fi și împiedicate de viața netrăită după Cuvântul lui Dumnezeu sau prin păcate ascunse și nemărturisite (1Petru 3:7; Iacov 5:16; 1Ioan 1:9; Iosua 7:10-26; Proverbe 28:13). Biblia oprește închinarea la sfinți și la îngeri (Apocalipsa 19:10; Coloseni 2:18; Fapte 10:26-27). Sfinții ne pot sluji numai ca model prin felul lor de viață (Evrei 13:7; 6:11-12). Mijlocitori în rugăciunile credincioșilor sunt Domnul Isus Hristos și Duhul Sfânt (Ioan 14:16; 1Timotei 2:5; Evrei 7:25; Romani 8:25, 27)

- b. Postul

Postul este abținerea de la întrebuințarea mâncării și băuturii de orice fel (Matei 4:2), pe un timp mărginit, hotărât de fiecare în parte, după nevoile și puterea sa (Isaia 58:5; Fapte 9:9).

Postul are drept scop înfrânarea trupului în vederea obținerii anumitor biruințe spirituale (2Corinteni 6:5, 11:27; Fapte 13:2-3, 14:23; Marcu 9:29; 1Corinteni 7:5).

Timpul hotărât pentru post este strâns legat de rugăciune. A posti fără a stăruii în rugăciune și fără a rezolva divergențele cu semenii noștri este numai o formă de evlavie, căreia îi lipsește puterea (Marcu 9:28-29; Fapte 13:2-3; Isaia 58:6-7). Nimeni nu poate fi obligat să postească.

13) Noi credem că botezul în apă, care se acordă persoanelor care cred și care s-au întors la Dumnezeu, trebuie efectuat printr-o singură cufundare în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt

Botezul în apă este rânduit de Însuși Domnul nostru Isus Hristos (Matei 28:19). El este un simbol al morții față de păcat, al învierii la o viață nouă în Hristos (Romani 6:1-4). Îl pot primi cei care cred și mărturisesc credința (Marcu 16:16, Fapte 8:36). Prin botezul în apă credinciosul este adăugat la numărul membrilor Bisericii lui Dumnezeu (Fapte 2:38-47; Fapte 10:47-48; 1Petru 3:21). Credinciosul care s-a botezat trebuie să ducă întotdeauna o viață curată și sfântă, trăind după învățăturile Evangheliei (Matei 28-20; Fapte 2:42; Evrei 3:14). Botezul se primește o singură dată prin cufundarea în apă, iar în cazul când acest act nu a fost îndeplinit după Cuvântul Sfintei Scripturi, se poate face a doua oară (Fapte 19 :2-6).

Botezul în apă se poate primi și înainte și după primirea botezului cu Duhul Sfânt (Fapte 8:12-24; 10:44-48). Cei ce au primit botezul în apă fără a fi obținut botezul cu Duhul Sfânt sunt îndemnați după Cuvântul lui Dumnezeu să stăruiască după botezul cu Duhul Sfânt (Fapte 1:4). Botezul în apă este săvârșit numai de păstori și prezbiteri ordinați conform rânduielilor Bisericii nou-testamentare.

Copiii credincioșilor, ca și ceilalți oameni, nu pot fi botezați până ce nu ajung să se convingă singuri că Domnul Isus este Mântuitorul lor personal (Fapte 8:37).

14) Noi credem în instituirea Cinei Domnului pentru Biserică

Participarea la Cina Domnului constituie o proclamare a morții Domnului Isus Hristos. Cina Domnului este al doilea așezământ ca formă exterioară în Biserica lui Dumnezeu. Ea este instituită de Însuși Domnul nostru Isus Hristos prin întemeierea legământului nou (Matei 26:28; Luca 22:19-20).

Cina Domnului se compune din pâine nedospită și rodul viței nefermentat, care simbolizează jertfirea trupului și vărsarea sângelui Său pentru păcatele noastre (1Corinteni 11:24-25). Cina Domnului este rânduită spre amintirea morții Domnului Isus și nu spre iertarea păcatelor, dar cel ce se împărtășește din ea în chip nevrednic se face vinovat de nesocotirea trupului și sângelui Domnului Isus Hristos și astfel se împărtășește spre osânda lui însuși (1Corinteni 11:27-29). Ea este un simbol care exprimă părtășia noastră cu firea dumnezeiască a Domnului nostru Isus Hristos, adică cu trupul și sângele Lui (1Corinteni 10:16; 2Petru 1:4), o amintire a suferințelor și morții Sale (1Corinteni 11:26), o proorocie despre venirea Sa a doua oară. Credincioșii mântuiți alcătuiesc prin participare la frângerea pâinii un singur trup (1Corinteni 10:17). Frângerea pâinii constituie, prin săvârșirea și serbarea ei, două momente: primul simbolizează suferințele Domnului, al doilea, vizavi de primul, momentul de cercetare de sine din partea credincioșilor (1Corinteni 11:23-29). La Cina Domnului nu pot participa decât membrii activi ai Bisericii, botezați în apă sau cu Duhul Sfânt, și numai după ce s-au cercetat pe sine. Cina se săvârșește ori de câte ori este posibil, fără deosebire de zi sau de dată. Este recomandabil să se efectueze cel puțin o dată pe lună.

15) Noi credem că Domnul Isus a instituit actul spălării picioarelor

Domnul Isus a spălat picioarele ucenicilor cărora le-a zis “deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13:14).

Este amintită și ca o condiție de adevărată evlavie în viața de credință (1Timotei 5:10).

16) Noi credem în făgăduința botezului cu duhul Sfânt pentru toți credincioșii

Duhul Sfânt este promis de Dumnezeu încă prin profetul Ioel (Ioel 2:28-29). Proorocul Ioel vorbește de două mari revărsări: ploaia timpurie și ploaia târzie (Ioel 2:23).

Ploaia timpurie s-a revărsat în primele secole, începând cu ziua de Rusalii, la Ierusalim (Fapte 2:2-4), iar ploaia târzie se revărsă în zilele noastre. Duhul Sfânt purcede de la Tatăl prin Fiul (Ioan 15:26). Botezul cu Duhul Sfânt este o pecete pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4:30), o arună a moștenirii (Efeseni 1:13-14), putere de sus pentru slujba mărturisirii Evangheliei depline (Fapte 1:8). El se deosebește de nașterea din nou. El se primește pe baza credinței în urma nașterii din nou și nu poate avea loc în nici un caz înainte a acesteia (Fapte 19:1-6, Efeseni 1:13-14). Ascultând predica lui Filip, samaritenii au primit Cuvântul și au fost botezați în apă; când au venit la ei Petru și Ioan, aceștia s-au rugat, punându-și mâinile peste ei, ca să primească Duhul Sfânt (Fapte 8:12-17). Botezul cu Duhul Sfânt se poate primi prin și fără punerea mâinilor (Fapte 8:17; 19:6; 10:44-46 și 2:12-17). Botezul cu Duhul Sfânt înseamnă umplerea cu Duhul Sfânt (Fapte 2:4), iar botezul cu foc (Matei 3:11) este viața de încercări prin care Dumnezeu trece pe cei sigilați (1Petru 4:12-14 și 16-19). Botezul cu Duhul Sfânt este însoțit de semnul vorbirii în alte limbi (Fapte 2:4; 10:46; 19:6). Prin botezul cu Duh Sfânt vine umplerea cu putere pentru o viață sfântă în slujba divină. Acest botez poate fi urmat și de primirea altor daruri (Luca 24:49; Fapte 1:4-8 și 1Corinteni 12:1-31). Botezul cu Duhul Sfânt este o experiență unică, iar umplerea cu El poate fi repetat (Fapte 4:3). Potrivit cu Sfânta Scriptură este necesar ca cei chemați de Dumnezeu la vestirea Evangheliei depline, mai întâi să stăruie, ca să fie umpluți de putere de Sus, pentru ca să-i poată însoți semnele, minunile și darurile Duhului Sfânt (Marcu 16:17-18; Luca 22-49; 1Corinteni 2:1-5; Evrei 2:4).

17) Noi credem că lucrarea Duhului Sfânt se manifestă în cele nouă daruri

În urma botezului cu Duhul Sfânt, Duhul Sfânt împarte cum El voiește diferite daruri duhovnicești. Sfânta Scriptură ne vorbește despre nouă daruri, și anume: vorbirea despre înțelepciune, vorbirea despre

cunoștință, credință, darul tămăduirilor, puterea să facă minuni, deosebirea duhurilor, proorocia, vorbirea în felurite limbi și tălmăcirea limbilor (1Corinteni 12:1-10). Toți credincioșii trebuie să aibă o măsură oarecare de înțelepciune, cunoștință și credință. Aceasta prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17, 12:2; Ioan 5:39; Matei 22:29). Darurile Duhului Sfânt sunt supranaturale și desăvârșite în lucrarea lor. Exemple: Fapte 8:20; 2Petru 3:16; Marcu 16:17-18). Credința în Domnul Isus Hristos care face parte din roada Duhului (Galateni 5:22) trebuie s-o aibă toți credincioșii, însă nu toți primesc darul credinței (Fapte 3:16). La fel, la primirea botezului cu Duhul Sfânt toți credincioșii vorbesc în limbi noi, însă nu toți au darul de a vorbi în felurite limbi (1Corinteni 12:29-30). Darul vorbirii în limbi se folosește potrivit cu cele scrise în 1Corinteni 14:27-28. În Biserică trebuie să existe daruri, pentru că ele sunt rânduite și puse de Dumnezeu pentru zidirea ei sufletească (1Corinteni 12:28); nu primesc toți credincioșii, ci fiecăruia Duhul Sfânt îi împarte cum voiește (1Corinteni 12:29-30). Cuvântul lui Dumnezeu ne cere să urmărim dragostea și să râvnim și după darurile duhovnicești (1Corinteni 14:1).

18) Noi credem că atât nașterea din nou cât și botezul cu Duhul Sfânt trebuie să fie urmate de roada Duhului Sfânt.

Roada Duhului Sfânt este recolta unei vieți sfinte, după ce am devenit copiii lui Dumnezeu, născuți din nou, cârmuiți de Duhul Sfânt în toate privințele (Galateni 5:22-23). O dată cu nașterea din nou roada Duhului începe să iasă în evidență în viața credinciosului (1Ioan 5:18; Tit 3:8). Fiecare credincios născut din nou, botezat cu Duhul Sfânt trebuie să aibă din prisos în viața sa roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22-23; Matei 7:16-20).

19) Noi credem în vindecările divine

Vindecările divine (supranaturale), intră tot în planul de mântuire înfăptuit pe Golgota prin jertfa de ispășire a Domnului nostru Isus Hristos (Matei 8:16-17). Vindecarea se poate obține prin credința personală (Luca 8:48), prin darul de vindecare (Corinteni 12:9; Fapte 3:6) și prin rugăciunea rostită cu credință în urma ungerii cu ulei a bolnavilor, după cele scrise în Iacov 5:14-16. Sfânta Scriptură ne arată că bolile sunt urmarea păcatului și

chiar dacă n-ar fi păcătuit cel bolnav, totuși sunt o urmare a căderii primului om (Geneza 3:13; Deuteronomul 28:15-62; Ioan 5:14).

Deoarece bolile și suferințele sunt consecințele căderii în păcat, vindecarea intră, pentru cei ce cred, în același plan de mântuire ca și iertarea păcatelor. Domnul Isus a răstignit pe Golgota atât păcatele și fărădelegile noastre, cât și bolile și suferințele noastre (Isaia 53:4-5; Matei 8:16-17). Ungerea cu undelemn este orânduită numai pentru credincioși. Ea se face de către prezbiterii ordinați, atunci când bolnavul o cere (Iacov 5:14-16). După ungere se face rugăciune cu punerea mâinilor (Marcu 16:17-18; 6:12-13). Biblia nu oprește pe nimeni să se lase consultat de medici și să le urmeze indicațiile în caz de boală (Marcu 2:17).

20) Noi credem în existența Bisericii lui Dumnezeu fondată de către Domnul Isus Hristos ca organism unitar și viu

Cuvântul “Biserică” este echivalentul a ceea ce în limba greacă se numește “Eklezia” și înseamnă “adunarea celor chemați”. În înțelesul Sfintei Scripturi, Ea este universală, cuprinde pe toți credincioșii timpurilor trecute și prezente, care, auzind glasul lui Isus, s-au hotărât să se întoarcă cu pocăință la Domnul, urmând învățăturile Domnului nostru Isus Hristos și ale apostolilor Săi (1Corinteni 1:2-2; 2Corinteni 6:14-18). Capul Bisericii este Însuși Domnul nostru Isus Hristos iar ea formează trupul Lui (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18). Ea este zidită pe temelie pusă de apostoli și prooroci, a cărei piatră unghiulară este însuși Hristos (Efeseni 2:20). Ea este înfățișată în Noul Testament ca Trupul lui Dumnezeu (2Corinteni 6:16), un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (Efeseni 2:22) și trup al lui Hristos. Fiecare credincios, fără deosebire de rasă și naționalitate, născut din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, care are credința deplină dată sfinților odată pentru totdeauna și de același preț cu a apostolilor (Ioan 3:5-6; Tit 3:5-6; Efeseni 2:19-22; Iuda v.3; 2Petru 1:1), face parte din Biserică, numită în Cuvântul lui Dumnezeu “Biserică lui Dumnezeu” (1Timotei 3:15; Fapte 20:28; Matei 18:20), Biserică celor întâi născuți, scriși în cer de Dumnezeu (Evrei 12:23). Menirea ei este de a vesti Cuvântul lui Dumnezeu și învățătura Evangheliei (1Corinteni 15:16; Marcu 16:15-20). Totodată ea reprezintă mireasa Domnului Isus și Împărăția lui Dumnezeu (2Corinteni 11:2; Efeseni 5:25-27). Toate Bisericile locale

formează o unitate indestructibilă a Bisericii lui Dumnezeu Apostolice Penticostale.

21) Noi credem că preoția Vechiului Așezământ a fost înlocuită în Noul Așezământ prin slujbele spirituale rânduite în Biserică

“Și El a dat pe unii apostoli, pe alții, prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători” (Efeseni 4:11). Apostolii sunt trimișii Domnului, cu misiunea deosebită cum ar fi deștelenirea unui nou câmp pentru Evanghelie (Marcu 16:15, 18:20). Așa au fost cei 12 apostoli, Pavel ca apostol al neamurilor și alții (Matei 10:1-4; Marcu 6:30; Romani 1:1; 11:13). Slujba de prooroc se deosebește de darul proorociei. Proorocul are cel puțin două daruri: darul vorbirii despre înțelepciune și darul vorbirii despre cunoștință. Evanghelistul este chemat să predice Evanghelia Domnului Isus și este însoțit de semne și rezultate deosebite în activitatea lui prin întoarcerea păcătoșilor la Dumnezeu. Păstorul are sarcina păstoririi credincioșilor care compun o biserică locală după indicația dată lui Petru de către Domnul Isus (Ioan 21:15-17). Toți slujitorii reprezintă o singură treaptă spirituală, termenul de episcop, prezbiter și păstor privește aceeași slujbă (1Petru 5:1-2; Fapte 20:17,28; Filipeni 1:1). Din punct de vedere administrativ, se poate deosebi slujba de păstor de cea de prezbiter. Diaconatul a luat ființă ca o slujbă cu caracter gospodăresc (Fapte 6:1-6). Mai apoi a căpătat, pentru unii dintre diaconi care s-au remarcat, și un caracter spiritual (Fapte 6:8-15; 1Timotei 3:8-12). ”Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus (1Timotei 3 :13).

22) Noi credem că lucrătorii Evangheliei sunt ordinați în lucrare prin punerea mâinilor și rugăciunea făcută de către slujitorii lui Dumnezeu îndreptățiți să facă acest lucru (Fapte 6:5-6; 13:2-4; 14:23; Tit 1:5)

Ordinarea se poate face direct pentru slujba de diacon sau prezbiter, iar după un stagiou oarecare, ei pot fi ordinați pentru slujba de păstor ajutor sau păstor principal. Ordinarea se face în urma unui examen pentru cei care nu sunt absolvenți de seminar și în urma unei mărturisiri date în scris, în fața Comisiei de ordinare, de loialitate față de Biserica lui Dumnezeu. Diaconii sunt ordinați de către doi păstori, iar prezbiterii și păstorii de

către cel puțin trei păstori. Dacă cineva a fost ordinar diacon, trecerea la slujba de prezbiter sau păstor se face printr-o ordinațiune. Diaconul se ocupa de administrarea ajutoarelor în Biserică. El poate oficia Cina Domnului, binecuvântări de copii și înmormântări, dacă păstorul îi cere acest lucru.

Prezbiterul poate oficia toate actele de cult la recomandarea păstorului. Păstorul oficiază toate actele de cult și se ocupă de păstoriarea unei Biserici locale. Slujba încredințată prin actul ordinațiunii este pe viață și se poate revoca numai dacă cel ordinar a săvârșit abateri grave, dovedite prin mărturia a doi sau a trei martori (1Timotei 5:19). Actul ordinațiunii se face la recomandarea unei Biserici locale și durata slujirii efective depinde tot de hotărârea Bisericii Locale.

23) Noi credem că toți membrii Bisericii lui Dumnezeu au îndatoriri și drepturi

Nimeni nu poate să devină membru în Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostală decât numai după ce și-a însușit principiile de credință. Biserica îl poate primi de probă, pentru un anumit timp. În acest timp, candidatul este cercetat asupra stării lui sufletești și după ce a pus capăt păcatelor sale și a dat dovadă ca el cunoaște toate principiile Bisericii, poate fi botezat în apă și primit ca membru (2Petru 1:1; Ioan 17:20-23; 1Tesaloniceni 4:3-8). Membrii se numesc între ei frați (Fapte 5:23). Ei sunt datori după Cuvântul lui Dumnezeu să respecte pe cei ce slujesc (Evrei 13:17; 1Tesaloniceni 5:12-13) și să se supună unii altora în frica lui Hristos (Efeseni 5:21). Membrii sunt datori a stăruie în sfințire, unitate frățească, în învățătura Evangheliei și în dragoste (Fapte 2:42). Cuvântul lui Dumnezeu cere ca tot ce se face în Biserică: rugăciune, propovăduirea Evangheliei, îndemnuri, învățături, întrebuintarea darurilor duhovnicești, cântări de laudă sau în duh, ședințe ordinare și extraordinare, etc. "Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială" (1Corinteni 14:40). Fiecare membru este dator să participe în mod regulat la serviciile divine. Fiecare membru este dator să aibă o ținută curată și îngrijită. Disciplina în Biserică este un așezământ biblic impus de Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare membru este dator a se conforma și proceda potrivit cu cele scrise în (Matei 18:15-18). Când cineva cade deodată în vreo greșală, cei duhovnicești, mai ales

frații puși să supravegheze bunul mers în Biserică, sunt datori a-l ridica cu duhul blândeții (Galateni 6:1). Când cineva păcătuiește și păcatele lui devin cunoscute de mai mulți, iar el nu se sfiește de a păcătui mai departe, un astfel de om trebuie mustrat în fața tuturor, ca și ceilalți să se teamă (1Timotei 5:20). Fiecare credincios, conform Cuvântului lui Dumnezeu, primește mustrarea și chiar punerea sub disciplină, mai ales când se abate de la învățăturile sănătoase ale Evangheliei depline. Disciplina nu are alt scop decât a-l ridica pe cel căzut sufletește și de ai menține în Biserică autoritatea morală, buna rânduială, dragostea și legătura frățească (1Tesaloniceni 5:14; 2Tesaloniceni 3:14-15; Iuda 22).

EXCLUDEREA -- Biserica are dreptul, chiar datoria, potrivit cu principiile Evangheliei Domnului Isus Hristos și învățăturile sfinților apostoli, să-i excludă pe acei membri care, după ce au fost îndemnați de mai multe ori la pocăință pentru abaterile lor, stăruiesc mai departe în săvârșirea păcatului. Prin excludere ei pierd dreptul de membru (Matei 18:15-18; Romani 16:17-18; 1Corinteni 5:2; 11:13; 2Tesaloniceni 3:6; Tit 3:10).

REPRIMIREA -- Cel ce se căiește din toată inima de abaterile sale și Biserica are dovezi că viața lui s-a îndreptat, că a fost iertat de Domnul pentru faptele sale, că se supune tuturor bunelor rânduiei și cere să fie reprimat, poate fi reprimat (Luca 17:4; Iacov 5:19).

24) Noi credem că familia, prin căsătorie, este o instituție divină așezată de Dumnezeu

Familia este o instituție divină și biblică. Ea a fost hotărâtă de Dumnezeu, chiar primilor oameni: Adam și Eva (Geneza 2:18-24). Prin căsătorie, Dumnezeu face legătura intimă și sfântă între soț și soție, formând din amândoi un singur trup (Matei 19:5). Cine hotărăște în inima lui să rămână necăsătorit este liber să o facă (1Corinteni 7:7-8, 34, 40). Bărbatul este dator să-și îngrijească, să-și iubească și să-și cinstească soția, ca pe trupul lui (Petru 3:7; Coloseni 3:19). El este capul femeii și al familiei (1Corinteni 11:13).

Soția a fost creată și rânduită de Dumnezeu să fie de ajutor bărbatului ei (Geneza 2:18). Ea este datoare să-l iubească și să i se supună (Tit 2:4-5;

Coloseni 3:18). Căsătoria civilă se oficiază întâi la ofițerul stării civile, urmând căsătoria religioasă prin binecuvântarea Domnului, în Biserică. Cuvântul lui Dumnezeu nu permite ca un credincios să se căsătorească cu o necredincioasă sau invers (Deuteronomul 7:3; 1Corinteni 7:39; 2Corinteni 6:14).

DIVORȚUL -- nu este îngăduit de Cuvântul lui Dumnezeu, afară de cazul de adulter dovedit (Matei 19:6-9).

Concubinajul și pruncuciderile sunt neîngăduite de Dumnezeu (Evrei 13:4; 1Corinteni 6:18-20; Galateni 5:19; Exod 20:13).

RECĂSĂTORIREA -- este îngăduită de Cuvântul lui Dumnezeu numai atunci când unul din cei doi soți a trecut din viață (Romani 7:1-3). Nu se admite recăsătorirea atunci când despărțirea s-a făcut din alt motiv decât cel biblic. Cuvântul lui Dumnezeu nu admite aceasta, ci doar o reîmpăcare sau renunțare la recăsătorire (1Corinteni 7:10,11).

25) Noi credem în rânduiala Bisericii cu privire la binecuvântarea copiilor
Copii credincioșilor sunt sfinți (1Corinteni 7:14). Ei totuși vor fi aduși la binecuvântare, unde, după exemplu Domnului Isus (Matei 19:13-15; Marcu 10:13-16), copiii mici sunt luați în brațe, iar peste cei mai mari se pun mâinile, rostindu-se textul de binecuvântare de la Numeri 6:24-27, în timp ce li se pronunță numele. Apoi urmează o scurtă rugăciune pentru copil și părinții lui.

26) Noi credem că dărnicia este o datorie sfântă pentru fiecare credincios

Dărnicia este așezată de apostoli în primele Biserici creștine (1Corinteni 16:1-2; 2Corinteni 8:1-15). În primul rând, prin dărnicie se întărește răspândirea Evangheliei. Pentru a ne mântui, Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru noi (Ioan 3:16). La fel, pentru a putea ajunge Evanghelia și la alți păcătoși, și noi suntem datori să facem "partea Domnului" și să dăm din toate bunurile noastre celor ce ne învață și predică Evanghelia (Galateni 6:6; 1Timotei 5:17-18; Evrei 7:8). În al doilea rând, sunt ajutați cei ce lucrează și s-au pus cu totul în slujba propovăduirii Cuvântului

(1Timotei 5:17-18; Galateni 6:6). În al treilea rând, se urmărește (prin dărnicie) ajutorarea săracilor sfinți, când sunt în nevoi (Matei 25:34-36; Romani 12:13; Proverbe 14:31).

Membrii Bisericii lui Dumnezeu sunt obligați, potrivit Cuvântului Său, să ajute cu darurile lor benevole orice lucrare la care sunt chemați și mai ales să participe regulat la strângerile care au loc în fiecare duminică în toate Bisericile (1 Corinteni 16:1-2).

27) Noi credem în datoria credincioșilor de a urmări simplitatea în îmbrăcămintă

Sfânta Scriptură ne învață că, pe lângă supunere și cumpătare, să fim cuviincioși și în îmbrăcămintă. Credincioșii trebuie să urmărească în îmbrăcămintea lor modestia și simplitatea: podoaba lor să fie omul ascuns al inimii; un duh blând, liniștit, umplut cu Duhul Sfânt, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1Timotei 2:9-10; 1Petru 3:1-6).

Credincioșii botezați cu Duhul Sfânt formează un popor sfânt și deosebit de lume, deci ei nu trebuie să se potrivească principiilor lumii, nici să iubească deprinderile ei, care întotdeauna înclină spre păcat. Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu (Romani 12:2; Iacov 4:4; Matei 9:24; 1Corinteni 3:15).

28) Noi credem că Duminica este ziua Domnului

Noi serbăm ca zi de rugăciune și odihnă Duminica. În ea ne odihnim și participăm regulat la serviciile divine ale Bisericii, pentru zidirea noastră sufletească. Serbăm această zi în amintirea învierii Domnului Isus Hristos după modelul creștinilor din Biserica primară (1Corinteni 16:2; Fapte 20:7; 2:1; Ioan 20:19-20).

În afară de Duminică, oficiem servicii divine în orice altă sărbătoare, precum și în zilele stabilite de Biserică (Efeseni 6:18; 1Timotei 2:1-4).

29) Noi credem că voia lui Dumnezeu este să fim loiali față de stat și față de autoritățile statului

Cuvântul lui Dumnezeu ne impune recunoașterea și respectarea autorităților și ordinii de Stat (1Petru 2:13-17; Tit 3:1-2), pe de altă parte aceasta este și o datorie națională și cetățenească. Autoritățile Statului

sunt rânduite de Dumnezeu, pentru păstrarea ordinii publice, pentru conducerea țării și binele poporului (Romani 13:1-5). Noi suntem datori a ne supune legilor țării, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem datori să plătim dările către Stat și să ne îndeplinim îndatoririle ce ne revin (Romani 13:6-7). Noi suntem datori a ne ruga pentru autorități și înalta cârmuire (1Timotei 2:1-3).

30) Noi credem că suntem datori să-i iubim pe toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau convingere religioasă

Critica și hula împotriva altui cult religios creează antagonism și ceartă. Nici un credincios adevărat din biserica lui Dumnezeu nu calomniază alte culte religioase (Marcu 9:38-39; Filipeni 3:16).

31) Noi credem în a doua înviere a Domnului Isus Hristos și în evenimentele escatologice care vor urma

- a. Răpirea Bisericii

Credem în răpirea Bisericii înainte de arătarea Domnului Isus Hristos pe norii cerului și înainte de necazul cel mare (Isaia 26:20-21; Luca 21:40-44; Luca 17:34-36; 1Corinteni 15:40-44; 1Tesaloniceni 4:13-18). “Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24:36). După răpire va avea loc, în cer, judecata pentru răsplătirea credincioșilor (Romani 14:10; 2Corinteni 5:10) și apoi nunta Mielului (Apocalipsa 19:7-9).

- b. Necazul cel mare și arătarea lui Anticrist

După răpirea Bisericii și ridicarea Duhului sfânt, care azi opresc arătarea omului păcatului, Anticristul (2Tesaloniceni 2:7-8), va urma o mare strâmtorare din pricina arătării lui, cum n-a fost vreodată pe pământ și nici nu va mai fi (Matei 24:21; Apocalipsa 6). Duhul Său lucrează deja azi în lume prin ucenicii săi (1Ioan 2:18) și ținta lui este să-L tăgăduiască pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, spre a nimici cu desăvârșire credința în Dumnezeu și astfel să se poată prezenta pe sine drept Dumnezeu prin semnele și minunile pe care le va face (2Tesaloniceni 2:4; 9:12; Apocalipsa 13:13; 16:4). Domnul Isus a venit ca Dumnezeu întrupat în om și după ce

Și-a dat viața ca jertfă de ispășire pentru iertarea păcatelor, a trimis ucenicii Săi să propovăduiască Evanghelia, iar Anticrist este mesia cel fals, adică Satan întrupat în om și care vine în numele său (Ioan 5:43). El are deja mulți ucenici în lume, care propovăduiesc fie necredința, fie învățături false, spre a-i deschide drumul în lume (1Ioan 2:18; Luca 18:8). După ce fiii lui Israel vor recunoaște amăgirea, în care au fost atrași de Anticrist, se vor întoarce la Mesia Cel adevărat, care este Isus Hristos, Domnul nostru (Romani 9:27-29, 11:26; Ieremia 30:7).

- c. Venirea Domnului Isus Hristos în slavă

“Îndată după zilele acelea de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cade din cer și puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă” (Matei 24:29-30; Marcu 13:24-26).

Domnul va fi însoțit de zecile de mii de sfinți ai Săi, care vor sta la dreapta puterii Sale (1Tesaloniceni 4:16-17; Iuda v.14-15). Atunci Anticristul va fi nimicuit cu suflarea gurii Sale: fiara și proorocul mincinos vor fi aruncați în iazul de foc (Apocalipsa 19:20; 2Tesaloniceni 2:3; Ieremia 23:33; Maleahi 4:3; Apocalipsa 19:21). Diavolul va fi aruncat în fântâna adâncului, unde va fi ținut legat timp de o mie de ani (Apocalipsa 20:1-30).

- d. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ sau Mileniul

Împărăția lui Dumnezeu din zilele noastre este spirituală (Luca 17:20). Ea nu se întemeiază pe obiceiuri sau forme exterioare, ci constă în sfințirea vieții, pacea și bucuria, care vin de la Duhul Sfânt (Romani 14:17). În Împărăția lui Dumnezeu intră toți aceia care sunt născuți din nou (Ioan 3:3-6). Noi așteptăm însă ca Împărăția lui Dumnezeu să vină în chip natural pe pământ și ea va avea loc o mie de ani, potrivit Cuvântului Său (Matei 6:10; Apocalipsa 20:4). Domnul își va întemeia Împărăția Sa pe temei de dreptate și sfințenie, stăpânind întreg pământul, fiind El Domn al Domnilor și Rege al Regilor (Apocalipsa 11:15; 1Corinteni 15:24; Apocalipsa 5:10, 19:16).

În timpul Împărăției de o mie de ani va fi pace deplină pe pământ, fiindcă diavolul va fi legat și nu va avea cine să mai înșele neamurile și va exista

armonie chiar între fiare; cruzimea nu va mai avea loc (Isaia 11:1-10). Zilele oamenilor vor fi mule, ca zilele copacilor (Isaia 65:9-25). Atunci Împărăția lui Dumnezeu va fi pe tot pământul (Apocalipsa 11:15).

- e. Învierea universală și judecata din urmă

Moartea este trecerea omului din viața aceasta în viața veșnică, cu alte cuvinte despărțirea sufletului și a duhului de trup. Trupul se întoarce în țărână, de unde a fost luat (Geneza 3:19), iar sufletul este viu, conștient și trăiește în lumea de dincolo împreună cu duhul, de care este nedespărțit. Toți oamenii, fără deosebire, trebuie să moară, fiindcă toți au păcătuțit (Romani 5:12) Pentru credincioși moartea este o adormire în care așteaptă învierea (1Tesaloniceni 4:13-16), o despărțire de trupul firesc, pentru a fi îmbrăcați cu trupul ceresc (2Corinteni 5:1-8), o părăsire a lumii, ca să fie la un loc cu Domnul, într-un loc de pace, fericire și odihnă (Luca 23:43; Filipeni 1:23; Apocalipsa 14:13). Credincioșii se vor înfățișa, la timpul hotărât, la scaunul de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata cerească din mâna Domnului pentru toate faptele și ostenele pe care le-a depus pe pământ în trupul Său (2Corinteni 5:10; Romani 14:10-12). Moartea necredincioșilor este un act însoțit de groază, spaimă și remușcări sfâșietoare. Sufletul lor se duce într-un loc de chinuri, așteptând înfricoșata zi a judecării din urmă (Iuda 7). După împărăția de o mie de ani, Satana va fi din nou dezlegat pentru puțină vreme, timp în care va înșela neamurile (Gog și Magog), ca să facă război împotriva sfinților. "...dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit" (Apocalipsa 20:7-10). După aceasta vor învia toți, fără deosebire, cei care nu au avut parte de învierea cea dintâi (Apocalipsa 20:5). Marea va da afară morții care erau în ea, la fel moartea și locuința morților vor da și ele înapoi pe morții lor (Apocalipsa 20:13-14), și toți vor trece la judecata de la Tronul Alb (Apocalipsa 20:11-12). Și fiecare va fi judecat după faptele lui și după gradul conștiinței pe care a avut-o (Apocalipsa 20:12; Romani 2:12). Cei ce nu au fost găsiți scriși în cartea vieții vor fi aruncați în iazul de foc (Matei 25:32-46; Apocalipsa 20:15).

- g. Cerul nou și pământul cel nou - viața veșnică

Viața veșnică este o obârșie divină și este un dar al lui Dumnezeu (Romani 6:23; Evrei 7:16). Ea este promisă credincioșilor (1Ioan 2:25; 2Timotei 1:1) și se capătă de la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos (1Ioan 5:11; Ioan 3:15), căci El Însuși este viața veșnică (1 Ioan 5:20). Pentru a obține viața veșnică trebuie să ne luptăm, stăruind în fapte bune (Romani 2:7), fiindcă noi suntem chemați la ea (1Timotei 6:12). Ea este un drept de moștenire pentru veacul viitor (Marcu 10:30), este numită și viața viitoare (1Timotei 4:8) și vor intra în ea numai cei neprihăniți, care au luptat cu credințioșie pe pământ, răbdând ispitele. Ei vor primi, la timpul hotărât, cununa vieții veșnice (1Timotei 6:12). "Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut" (Apocalipsa 21:1-4).